

แผ่นพับประชาสัมพันธ์



ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านเกษตรกรรม การเลี้ยงปลาในกระชังและบ่อดิน



องค์การบริหารส่วนตำบลคุยม่วง
อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก

การเลี้ยงปลากระชังในบ่อดิน เป็นวิธีการเลี้ยงปลาอีกวิธีหนึ่งที่เกษตรกรให้ความสนใจเลี้ยง เพราะเป็นวิธีที่ใช้พื้นที่เพาะเลี้ยงน้อย สามารถเคลื่อนย้ายได้ง่าย ค่าใช้จ่ายในการการเลี้ยงก็ไม่มาก สามารถนำไปประกอบเป็นอาชีพเสริมที่มีผลตอบแทนคุ้มค่าได้เป็นอย่างดี

วิธีการเลี้ยงแบบนี้ สามารถควบคุมอาหาร ระยะเวลาและการเจริญเติบโตของปลาได้เป็นอย่างดี ทำให้ในแต่ละปี สามารถจับปลาขายได้ถึง 2 รอบด้วยกัน

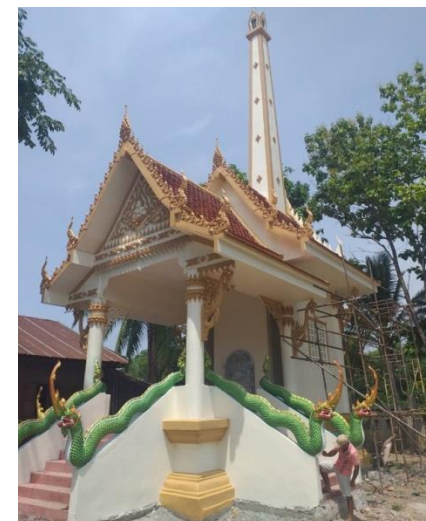
ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศิลปกรรม การปั้นและแกะลาย รูปต่างๆ



งานปั้น หมายถึง การนำเอาวัสดุอ่อนที่สามารถรวมกันได้ หรือแบ่งแยกออกจากกันได้ เช่น ดินเหนียว ดินน้ำมัน ไม้ผง มาทำเป็นรูปทรงต่างๆ ตามที่ต้องการ โดยใช้วิธีขยำ บีบ นวด ตัด ชัด ขูด ปะ เป็นต้น

รูปปั้นมีลักษณะเป็น 3 มิติ คือ มีความกว้าง ความยาว และความลึก เราจึงสามารถมองเห็นงานปั้นได้ทั้งความตื้น ลึก หนา บาง ตามความเป็นจริง ซึ่งจะต่างจากภาพวาดที่เรามองเห็นได้เพียง 2 มิติ คือ ความกว้างและความยาว

งานแกะสลัก เป็นการนำเอาวัสดุเนื้ออ่อนมาแกะหรือขุดวัสดุ เพื่อเอาส่วนของวัสดุที่ไม่ต้องการออกจากชิ้นส่วนใหญ่ ทำให้เกิดเป็นรูปหรือลวดลายงดงามบนวัสดุชิ้นนั้น



ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านหัตถกรรม

การสานตะกร้าด้วยมือ



งานจักสานเป็นงานศิลปหัตถกรรมที่ทำขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพของชาวไทยโดยตรงก็นับได้ว่าเป็นทุนนิยมและทำกันเป็นอาชีพอย่างกว้างขวาง

จักสานเป็นผลิตภัณฑ์ หัตถกรรม ที่บ่งบอกถึงความรุ่งเรือง ประเพณี วัฒนธรรมของพื้นที่บ้าน มีการสืบทอดเทคนิควิธีการมาหลายชั่วอายุคน ซึ่งมีพื้นฐานการพัฒนาหลากหลายในแบบต่างๆ อย่างต่อเนื่อง โดยมีพื้นฐานในการออกแบบจากสภาพการดำรงชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ ศาสนา และธรรมชาติที่แตกต่างกันในแต่ละยุคสมัย

ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านแพทย์ไทย

นวดแผนไทย



นวดไทย การนวดแผนไทย หรือ การนวดแผนโบราณ เป็นการนวดชนิดหนึ่งในแบบไทย ซึ่งเป็นศาสตร์บำบัดและรักษาโรคแขนงหนึ่งของการแพทย์แผนไทย โดยจะเน้นในลักษณะการกด การคลึง การบีบ การตัด การดึง และการอบ ประคบ ซึ่งรู้จักกันโดยทั่วไปในชื่อ "นวดแผนโบราณ"

การนวดไทยเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะที่มีมาแต่โบราณ เกิดจากสัจยชาติญาณเบื้องต้นของการอยู่รอด เมื่อมีอาการปวดเมื่อยหรือเจ็บป่วยตนเองหรือผู้ที่อยู่ใกล้เคียงมักจะลูบไล้บีบนวดบริเวณดังกล่าว ทำให้อาการปวดเมื่อยลดลง

ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านภาษาถิ่นและ

วรรณกรรม

ภาษาถิ่น ภาษานี้เรียกว่าภาษาโง้งหรือไทยดำ



ชาวไทยทรงดำจะมีภาษาพูดเฉพาะของตนเองเมื่ออยู่กับพวกที่น้องหรือญาติสนิทกันจะส่งภาษาเดียวกัน แต่ภาษาเขียนของชาวไทยทรงดำไม่มีใครเขียนได้แม้กระทั่ง ผู้สูงวัยบางท่านยังเขียนภาษาไทยทรงดำไม่ได้ นอกจากผู้ที่มีความรู้ในด้านไสยศาสตร์หรือคาถาอาคม บางท่านก็เขียนได้ส่วนใหญ่จะน้อยมาก

ภาษาโง้งหรือภาษาไทดำ จัดอยู่ในภาษาตระกูลไท (คำว่า ไท ในตระกูลภาษา ไม่ต้องเติมย) มีวิธีการเรียงคำ (วากยสัมพันธ์) อย่างเดียวกับภาษาอื่นๆ ในตระกูลไท คือมีประธาน ของประโยค มีคำกริยาและหรือมีกรรมตามท้าย นอกจากนี้ยังมีอักษรใช้เขียนภาษา เรียกว่า อักษรไทดำ (ไม่เรียกอักษรโง้ง/โง้ง หรืออักษรไทยทรงดำ)